

نفتکش «سانچی» صبح دیروز به دلیل انفجار و شدت گرفتن آتش با تمام سر نشینانش در دریا غرق شد

دل سوختگان دریا

رئیس جمهوری دستور رسیدگی به مشکلات خانواده های سر نشینان نفتکش سانچی را صادر کرد

در پی این حائثه غم انگیز هیات دولت امروز را عزای عمومی اعلام کرد

عکس: عیان

این شرکت آمد و کارش را آغاز کرد. او هم تعمیر کار موتورخانه بود.

«سانچی» گل سرسید نفتکش هابود این در حالی است که مصطفی کفانی در رابطه با نفتکش سانچی می گوید: «این نفتکش که نام قبلی آن سپید است، گل سرسید نفتکش ها بود. از لحاظ پرسش هم می خواست روی کشتی کار کند، ولی غنی اجازه نداد. می گفت کار سختی است. نمی گذارم. پسر ما احتمال می دهیم که خطای انسانی است که چنین حادثه ای را رقم زده باشد. تصور ما این است که خطای انسانی از سوی چینی ها صورت گرفته باشد. به هر حال جعبه سیاه این نفتکش تمام مکالمات را ضبط کرده و به زودی همه چیز مشخص خواهد شد.»

در غم از دست دادن برادر
اشک می ریزند و آرام نمی شوند. سه برادر که خبر از دست دادن برادر دیگرشان را شنیده اند و بلند بلند گریه می کنند. یکی از آنها روی زمین افتاده و دیگری به دیوار تکیه داده و گریه می کند. اینها برادرهای حسن رومیانی، مهندس موتورخانه نفتکش ایرانی هستند. سعی می کنند به خودشان مسلط باشند، اما نمی توانند. یکی از آنها درباره برادرش به «شهروند» می گوید: «برادرم فقط ۲۶ سال داشت. از سال ۸۹ وارد شرکت ملی نفتکش شده بود. او از طرف شرکت ملی نفتکش بوریسه شده بود. در دانشگاه مهندسی مکانیک خوانده بود. یکشنبه صبح بود که در جریان این حادثه قرار گرفتیم. ما با حسن ۴ برادر و ۴ خواهر بودیم. بابر ابراهیم به تهران آمدیم و پیگیر ماجرا شدیم. چند روز است که دلهره داریم. امروز خبر تلخ را به ما دادند. حال همه ما بد است. پدر و مادر و خواهرهایم توان آمدن به این جا را ندارند. ما هم به جز گریه کاری از دستمان بر نمی آید. از شرکت ملی نفتکش که مرتب پیگیر ماجرا بود، هیچ گله ای نداریم و تشکر هم می کنیم، ولی گویا چینی ها همکاری لازم را نکرده اند و اهمال کاری از سمت آنها رخ داده است، برای همین از وزارت امور خارجه تقاضا داریم این مسأله را پیگیری کنند تا خون این مردان زحمتکش ایرانی پامال نشود. اگر اهمال کاری آنها نبود و رسیدگی ویژه می شد، شاید الان همه سر نشینان نفتکش زنده بودند، ۳۲ خانواده عزادار نمی شدند، برای همین از چینی ها شکایت داریم و می خواهیم به این شکایتان رسیدگی شود.»

می شناسند، او نه تنها با من بلکه با همه رفیق صمیمی بود. همه او را دوست داشتند. غنی دود دختر و یک پسر دارد. امروز وقتی خبر فوت تأیید شد، همسر و یکی از دخترانش بیوش شدند. آنها را به بیمارستان شرکت نفت بردند. پسرش هم که حالش بد بود، همراه آنها رفت. غنی متولد سال ۴۳ بود و از سال ۶۷ روی کشتی کار می کرد. او اجازه نداد پسرش این کار را انجام دهد. پسرش هم می خواست روی کشتی کار کند، ولی غنی اجازه نداد. می گفت کار سختی است. نمی گذارم. پسر ما احتمال می دهیم که خطای انسانی است که چنین حادثه ای را رقم زده باشد. تصور ما این است که خطای انسانی از سوی چینی ها صورت گرفته باشد. به هر حال جعبه سیاه این نفتکش تمام مکالمات را ضبط کرده و به زودی همه چیز مشخص خواهد شد.»

رضا خویینی هم از دیگر کارمندان شرکت ملی نفتکش است، او که خودش به دلیل بیماری دیگر به سفر نمی رود و فقط در شرکت کار می کند، در حالی که از غم از دست دادن دوستان صمیمی اش اشک می ریزد، می گوید: «به خاطر از دست دادن تمام همکارانم بشدت ناراحتیم. در این میان دوستان صمیمی ام را هم از دست داده ام و هنوز باورم نمی شود. بهرام پوریانی یکی از همین دوستان صمیمی ام بود. او تعمیر کار موتورخانه بود. متولد سال ۴۳ بود و بیش از ۳۰ سال روی کشتی کار کرد. او سه فرزند دارد که هیچ کدام حالشان خوب نیست، حتی نمی توانند بهرام کارمندان شرکت ملی نفتکش را بهرام پوریانی یکی از همین دوستان صمیمی ام بود. او تعمیر کار موتورخانه بود. متولد سال ۴۳ بود و بیش از ۳۰ سال روی کشتی کار کرد. او سه فرزند دارد که هیچ کدام حالشان خوب نیست، حتی نمی توانند

کشتی وجود ندارد و حتی پیکرهای دریاوردان عزیزمان را نیز نمی توانیم از آن خارج کنیم.»
رفاقت هایی که تمام شد
۹ روزی می شود که شرکت ملی نفتکش شلوغ تر و البته غمگین تر از روزهای دیگر است. خانواده های مردان دریا هر روز با حضور در این شرکت پیگیر این حادثه می شدند. حالا دیگر پیگیری در کار نیست، خانواده ها آمده اند و خبر تلخ را شنیده اند. برخی از همسران و فرزندان این دریانوردان با شنیدن خبر، حاشان بد شده و به بیمارستان منتقل شده اند. برخی دیگر هم نشسته اند و فقط اشک می ریزند. پدران و مادرانی که دیگر چشم انتظار نیستند، اشک جدایی همیشگی از عزیزانشان را می ریزند. هیچ کس در شرکت ملی نفتکش حال خوبی ندارد. همه غمگین اند و به پایان تلخ این عملیات حسرتگین می اندیشند. در این میان مصطفی کفانی حالش از همه بدتر است. او رفقای زیادی را در این حادثه از دست داده است. دوستان صمیمی که تا یک هفته قبل از حادثه با آنها در ارتباط بود و قرار بود بعد از این سفر در بیرون از محیط کار با هم قرار بگیرند. مصطفی کفانی درباره دوستانش به «شهروند» چنین می گوید: «باور افشاری از دوستان صمیمی من بود. او روغن کار موتورخانه بود و ۸ سال می شد که در این شرکت کار می کرد. او یک دختر یک سال و نیمه دارد. آخرین بار آرزو پیش از حادثه بود که از طریق اینترنت با او صحبت کردم. می گفت خسته است و دوست دارد زودتر برگردد. می خواستیم با هم قرار بگیریم و بیرون برویم. ما خیلی با هم صمیمی بودیم. غنی سامری را هم همه

شد و «سانچی» سر نشینانش را با خود به عمق دریا برد. شرکت ملی نفتکش ایران طی روزهای اخیر و در حالی که سه روز از بروز این حادثه می گذشت با یک شرکت ژاپنی به منظور همکاری در مهار آتش نفتکش ایرانی به توافق رسید و تجهیزات این شرکت پنج روز پس از بروز حادثه به محل رسید. اما همکاری ژاپنی ها هم تحت لوای مدیریت عملیات چینی ها به نتیجه نرسید و در نهایت شب گذشته چینی ها دستور توقف عملیات خنک سازی سطح نفتکش را که برای جلوگیری از تسری آتش انجام می شد، صادر کردند. دلیل توقف خنک سازی کشتی نفتکش، بدی آب و هوا و وزش باد عنوان شد. اما به نظر می رسد همین توقف عملیات، موجب رسیدن آتش به مخازن سمت چپ کشتی و انفجارهای شدید صبح دیروز شد که در نهایت پس از چند ساعت به غرق شدن کامل نفتکش ایرانی انجامید.

تا یید جان باختن تمامی سر نشینان
این در حالی است که محمد راستاد، معاون وزیر راه و شهرسازی که برای پیگیری وضع نفتکش ایرانی به چین سفر کرده است، در این باره گفت: «جان باختن ۲۹ پرسنل دیگر که احتمالاً در نفتکش بودند، تأیید می شود. همچنین پیکر سه پرسنل این نفتکش طی روزهای اخیر پیدا شد که به بندر شانگهای منتقل شده است. متأسفانه هیچ آمیدی به نجات جان دریانوردان نفتکش وجود ندارد. در همان لحظات اولیه بر خور، کشتی دچار آتش سوزی شدید و انفجار شده و شاهدان عینی تأیید کرده اند که امکان زنده ماندن هیچ فردی در کشتی وجود نداشته است. همچنین امکان نجات

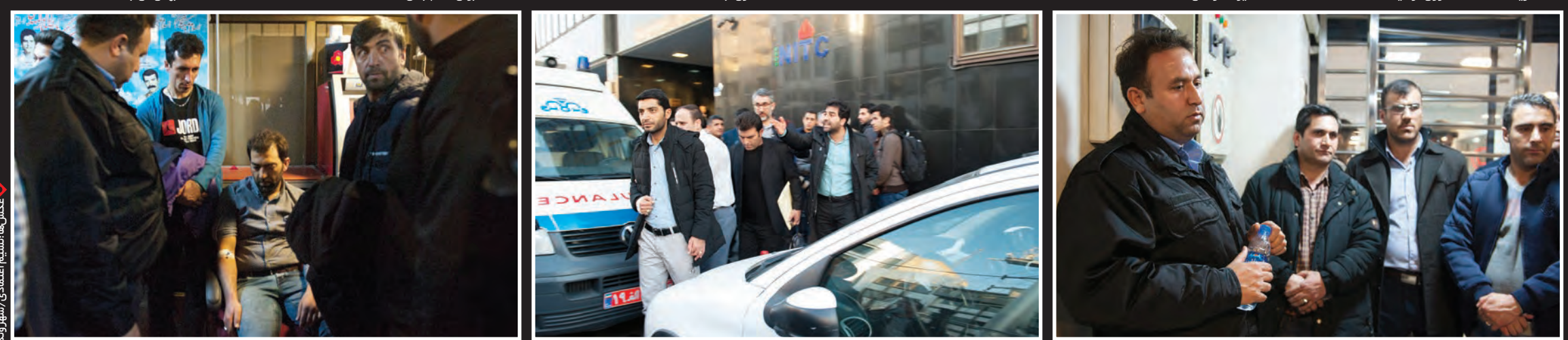
این نفتکش ایرانی روز ۱۶ دی ماه بود که با یک فروند کشتی چینی برخورد کرد که باعث حریق نفتکش ایرانی و مفقود شدن ۳۲ پرسنل آن شامل ۳۰ ایرانی و دوبنگلادشی شد. تلاش برای خاموش کردن آتش عظیم این نفتکش بی فایده بود. خانواده های این دریانوردان روز و شبشان با گریه و اندوه همراه بود، اما امید داشتند به پیدا شدن عزیزانشان. چند روز بعد از این حادثه پیکر سوخته یکی از سر نشینان پیدا شد. تا این که در هشتمین روز از این حادثه یعنی صبح روز شنبه، پیکر دو خدمه دیگر نیز کشف و جعبه سیاه این همچنان از سرنوشت ۲۹ خدمه دیگر نفتکش «سانچی» هیچ خبری در دست نبود و تلاش ها برای مهار آتش و ورود مجدد نیروهای امدادی به این نفتکش حادثه دیده ادامه داشت. اجساد کشف شده همراه با جعبه سیاه به بندر شانگهای منتقل شدند. این در حالی است که دو جسد کشف شده به دلیل سوختگی زیاد غیر قابل شناسایی اند و برای تشخیص هویت نیاز به نمونه DNA است. اما به گفته فرمانده

چینی عملیات اطافی حریق این دو خدمه به احتمال زیاد در همان دقایق اولیه حادثه جانشان را از دست داده اند. بعد از ظهر روز جمعه بود که تکاوران نیروی دریایی ارتش ایران همراهیاتی از نیروهای ویژه چین با کشتی های تندرو به محل حادثه اعزام شدند. دو کشتی آتشخوار همچنان به کنترل و خاموش کردن حریق مشغول بودند، اما حرارت بالا، نبود اکسیژن، انتشار گازهای سمی و خطر انفجار کار را برای ورود به این نفتکش و جست و جو برای یافتن ختمه «سانچی» سخت کرده بود. در حالی که علی ربیعی، وزیر کار و رفاه اجتماعی به عنوان مسئول رسیدگی به وضع نفتکش ایران برای پیگیری اقدامات امدادی انجام شده به چین سفر و از نزدیک این عملیات را رصد کرد، ظهر روز جمعه محمد جواد ظریف، وزیر خارجه کشورمان هم در گفت و گوئی تلفنی با همتهای چینی خود ضمن پیگیری آخرین اقدامات انجام شده در خصوص این حادثه، بر لزوم انجام تعهدات همه طرف ها در سانحه اتفاق افتاده برای نفتکش ایرانی تأکید کرد. قرار بود تا ۱۵ ساعت بعد تکاوران ایرانی وارد این نفتکش شوند تا شاید بتوانند خدمه کشتی را پیدا کنند. اما صبح دیروز بود که خبرهای نا امید کننده منتشر شد. آتش شدت گرفت و نفتکش سانچی کم کم به زیر آب رفت. دیگر کاری از دست کسی بر نمی آمد. همه چیز تمام

شهروند! ایران بار دیگر عزادار شد. بار دیگر نخستین ماه از آخرین فصل سال با غم و ماتم برای ایرانیان تمام می شود. ۹ روز سخت خانواده دریاوردان با تلخی تمام شد. مردان دریا در عمق ۱۱۰ کیلومتری آب های منطقه چین، برای همیشه آرام گرفتند و چشم انتظاری خانواده هایشان با ماتم و اندوه به پایان رسید. ۹ روز تمام پر از دلهره گذشت. دلهره هایی که با امید همراه بود، اما حالا دیگر آمیده نا امید شد. ۳۰ ایرانی و دوبنگلادشی در عمق آب ها از بین رفتند و حتی دریا پیکرهای ۲۹ نفرشان را هم پس نداد. آتش بزرگ «سانچی» خاموش نشد و این نفتکش سوزان، در عمق دریا غرق شد. با پایان یافتن تراژدی سانچی سرنوشت سر نشینان این نفتکش ایرانی برای همیشه در هاله ای از ابهام باقی ماند. مشخص نشد که آنها کجای کشتی قرار داشتند و چه بلایی سرشان آمد. تنها چیزی که تأیید شده، مرگ آنهاست. مسأله ای که تا روز هشتم در باور هیچ کسی نمی گنجید. می گفتند زنده اند، می گفتند که سر نشینان در جایی مثل موتورخانه پناه گرفته اند.

خانواده هایشان امید داشتند که عزیزانشان در آن کشتی پر از آتش در حال نفس کشیدن اند. سخت نفس می کشند، حال بدی دارند، اما زنده اند و منتظر کمک، حالا با غرق شدن این کشتی مرگ آنها هم تأیید شد. اشک های بار بار پاش آمده امیدی از چمنان خانواده های سر نشینان کشتی سرازیر می شود. مرگ سر نشینان «سانچی» تأیید شد. این در حالی است که رئیس جمهوری دستور رسیدگی به مشکلات خانواده های سر نشینان نفتکش سانچی را صادر کرد. امیری، معاون پارلمانی رئیس جمهوری در این باره گفت: «رئیس جمهوری به چند وزیر کابینه تأکید کرد که به مشکلات و مسائل خانواده های سر نشینان نفتکش سانچی رسیدگی شود. به دستور رئیس جمهوری در جمع خانواده ها حاضر شدم. در این نشست صحبت های خانواده ها را شنیدیم که آن راه رئیس جمهوری منتقل می کنم. این خانواده ها خواسته هایی داشتند که قرار است در جلسه هیأت دولت مطرح شود.»

هیأت دولت هم در پی بروز حادثه تأسف بار برای نفت کش ایرانی «سانچی» و جان باختن دریانوردان دریا دریا کشورمان، با صدور بیانییه ای ضمن عرض تسلیت به خانواده های داغدار، امروز دوشنبه ۲۵ دی ماه ۹۶ عزای عمومی اعلام کرد.

حضور خانواده قربانیان حادثه در شرکت ملی نفتکش ایران

